

Tingets Tid ved at forhandle om og forkaste dem. Alene derfor har jeg ikke stillet Ændringsforslagene.

Bluhme: Til den ærede Ordfører maa det maaske være mig tilladt at bemærke, at naar han mente, at Forholdene nu vare anderledes beskafte end tidligere, og udtalte den Fortrøstning, at slige Tider aldrig vilde vende tilbage igen, idet vi nu leve under parlamentariske Tilstande, saa har jeg den samme Fortrøstning. Men vi lave jo ikke Løve paa Fortrøstninger, men under den Forudsætning, at der kan komme uregelmæssige Tilstande, som Lovene skulle hindre. Der mener jeg rigtignok, at det er af største Vigtighed at sikre os imod, at nogen Sinde et Parti med ulovlige Magtmidler kan benytte et Politi som det, der lægges i Ministeriets Haand, til at lamme Folkets daglige Virken. Men saa er der endnu en Ting, jeg ønsker at udtale. Den ærede Ordfører er jo en meget liberal tænkende Mand, men jeg kan ikke nægte, at i meget af hans Udtalelser skelner jeg et lille Anstrøg af det, som enhver Politiembedsmand her i Landet er opdraget til, nemlig med faderlig Myndighed at ville retlede det danske Folk. Men vi ville ikke retledes, vi ville staa paa vore egne Ben; vi ere Mænd og vælge med velberaad Hu vore kommunale Forsamlinger, idet vi ved, at naar vi lægge vore Sager i deres Hænder, ere de i de bedste Hænder. Vi ordne selv vore kommunale Affærer og forlange, at Politiet skal afholde sig fra at ville retlede eller vejlede os og gribe ind i kommunale eller private Forhold, og vi forlange, at de kun gøre, hvad deres Pligt absolut paanøder dem at gøre. Ved Politiet ikke det, saa ere vore kommunale Myndigheder i mange Tilfælde i Stand til at retlede og vejlede Politiet. Vi ønske at have saa lidt Politi som muligt, fordi vi tro, at vort Folk er i Stand til at lede sine Forhold saaledes, at den Retsordning, som med en kort Afbyrdelse under Provisorietiden har hersket og hersker i Øjeblikket, kan vedblive at eksistere. Den kan kun sættes paa Spil ved for meget og ikke ved for lidt Politi.

Slengerik: Af den Omstændighed, at det er blevet den højtærede Kultusminister, der ganske særlig har draget i Leding mod dette Ændringsforslag og ikke den højtærede Justitsminister, tør jeg maaske drage den Slutning, at den højtærede Justitsminister ikke er slet saa krigerisk stemt mod dette Ændringsforslag som den højtærede Kultusminister (*Justitsministeren*: Jo!). Jeg havde neppe troet det, men da jeg hører den højtærede Justitsminister sige Jo, er jeg pligtig til at tro det. Det vilde glæde mig, om jeg havde hørt en lige saa kraftig Argumentation fra Justitsministerens Side som fra Kultusministerens, selv om denne sidstes ikke har været i særlig Grad overbevisende, thi det vil man ikke med Rette kunne paastaa, at den har været. Den højtærede Kultusminister har ikke været i Stand til at kunne paavise, at de efter dette Lovforslag bestaaende verdslige Domstole ikke skulde kunne være i Stand til at dømme om Sager angaaende Vranglære, forargeligt Levned og Embedsforsyndelser hos Præsterne lige saa vel som nogen som helst anden Domstol, man kunde have Lyst til at opretholde eller beholde. Jeg har kun ganske faa Bemærkninger at gøre til, hvad der blev sagt af den højtærede Kultusminister. Denne fremkom med en Udtalelse, efter hvilken det kunde se ud, som om det var mig, der havde inddraget Spørgsmaalet om, hvorvidt Politibetjente skulde være kompetente til at undersøge den ene Slags Sager mere end den anden Slags Sager. Det var imidlertid ikke mig, der fra først af fremdrog dette Spørgsmaal, men det var den højtærede Minister. Jeg vil med den højtærede Formands Tilfaldelse oplæse et ganske lille Stykke af, hvad den højtærede Kultusminister sagde forleden Dag, da han havde Ordet. Ministeren sagde: „Ligeledes vilde man vel ikke dømme en Amtsforvalter, fordi han en Gang imellem viste sig drukken paa Gaden, eller en Toldembedsmand, hvis noget saadant skulde hænde for ham. Men det vilde sikkert ikke gaa en Præst vel, om han viste sig i en saadan Tilstand, han vilde sikkert blive dømt derfor. Og skulde man nu lade Forundersøgelsen af